

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 12. De duodecim Apostolis, deque S. Martino & S. Augustino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

lennitate, omnes revertuntur domum, & evacuatur forum ac platea, ita ego remansi sola, & valde afflicta, quia ignorabam, quid mihi esset agendum, vel quò eundum. Fortuitò vidi quendam Angelum DEI, qui, cum me deberet solari, magis me afflixit, quia mihi dixit, ut abirem, non enim me posse ibi manere, & vehementer me urgebat. Ego nesciebam, quò esset eundum, donec conspexissem unum solum Angelum, ex meis quatuor, *Mino-rem*. Ipso conspecto, mihi videbar respiravisse, dicebamque illi: Ah, mi Domine, quomodo me reliquerunt solam? Responditque mihi gratiosissimè: Et quomodo tu, Soror, nos reliquisti? Placètne tibi id? ubi fuisti? Deduxit me ad meum cubiculum, ubi jam erant alij tres mei Domini, & dum eodem modo illis conquererem, reuli ab illis idem responsum.

Alià vice, biduo vel triduo ante Festum undecim millium Virginum, vidi in mea recollectione duas Virgines eleganter vestitas; sed non multum id curavi, timens,

quòd valde afficiar his sanctis Virginibus, mihi imaginer illas à me videri. Alio die in Templo, conspexi coram me quasdam puellas mirè gratiosas, ac formosas, & comptissimas, quæ cooperatæ pallio cujusdam Dominæ, stipabant utrumque ipsius latus, & cor mihi amorillarum exarsit. Sequenti die, qui erat iisdem sacer, vidi in Templo multas Virgines splendidissimas, in vestitu coloris quasi purpurei, vivacissimi, & pretiosissimi, quæ gestabant torques & monile in collo magni pretij. Erant autem quasi immerse in quodam lacu, pretiosissimi & jucundissimi visu sanguinis, ut ipsius aspectus non incuteret horrorem, sed potius afficeret solatio. Erat sanguis instar vitri crystallini, referens colorem perfectissimæ purpuræ. Contemplata sum aliquamdiu has sanctas Virgines, fuitque cor meum illarum amore repletum, atque confirmatum in devotione, quæ erga ipsas ferebar.

CAPVT XII.

De duodecim Apostolis, deque S. Martino & S. Augustino.

§. I.

Sanctus Martinus Episcopus Turonensis, in suo Festo, aspectabilem se præbuit oculis meæ animæ, vestitus Pontificaliter, & salutavit me, deditque mihi suam sanctam benedictionem, quam benignissimè. Sed cum ego nihil minùs cogitarem, quam obventurum mihi ejusmodi favorem, fui vehementer consternata, & recepi me, atque confugi ad DEUM. Sanctus verò non nihil dissimulante se gessit, quamvis non intermiserit me alloqui, dicendo mihi: Soror, visne spectare quandam magnam solennitatem, celebrandam ad Gloriam DEI, qui est delictium ac solatium animæ tuæ? Fui con-

fusa hoc audito, & licet sim venerata Sanctum, atque in meo corde illi egerim gratias pro favore, quem mihi exhibebat, nihil tamen ipsi respondi. Verum subito sum ducta à quibusdam sanctis Angelis ad grande & principale Templum, cujus summa Capella erat ex præstantissimo & purissimo auro, ubi vidi Beatum sanctum Martinum, vestitum more Pontificio quam splendidissimè, & mysticè ibidem celebrantem Sacrum. Ministri assistentes erant, quidam sanctus Propheta, qui legit Epistolam, & quidam sacer Evangelista, qui cecinit Evangelium, in quo mihi videbantur cani illa verba Christi Domini: *Qui vult venire post me, abneget semet ipsum, tollat Crucem suam, & sequatur me.* Accolythos agebant Angeli Hierarchiæ superioris, gratiosissimè ornati, ac elegantissimè & in

& in choro, in quo assistebant, etiam suo ordine circumquaque confidebant omnes sancti Prophetæ, induti pluuiabibus quàm pretiosissimis, ut illorum aspectu recrearetur anima. In corpore hujus magnifici Templi erant per circuitum duodecim Cappellæ sumptuosissimæ, in quibus mysticè celebrabant Missas duodecim Apostoli, singuli in sua; quibus in eo mysterio inserviebant Angeli. Hoc modo & ordine incepit sacrum illud Officium, & admirabilis solennitas, atque Beatus Sanctus Martinus inchoavit suam Missam, cum Subdiacono ac Diacono, sicut dictum est: fuitque mirabile, quod Dominus fecit, quando Sanctus adoravit quàm reverentissimè sacram & mysticam Hostiam, eandemque, cum illa se erigens, elevavit; quia tunc ibi comparuit Christus Dominus, indutus vestibus regijs pretiosissimis, inusitatâ conspicuus magnificentiâ & majestate, atque cum illum adoraret tota illa cœlestis Curia, & beati Spiritus, resonuit quædam cœlestis musica illius Angelici & mirabilis Chori. Finito Sacro, conjunxit se suo ordine quàm convenientissimè sacrum illud Collegium Apostolicum, & sancti Prophetæ, ac Evangelistæ, omnesque illi Spiritus beati, exceptis sanctis duobus Ministris, remanentibus apud Altare cum glorioso sancto Martino, & maximâ solennitate, instar bipartitæ processionis sunt comitati Christum Dominum, incedentem in medio omnium eodem modo, quo comparuerat in Altari, cum elevaretur Hostia. Progressi sunt usque ad altare, ubi fuerat celebratum illud mysterium, & adveniente Christo Domino, recessit Beatus Sanctus Martinus ad unum altaris latus, descendens uno gradu, atque sanctus Prophetæ cum sancto Evangelista se collocaverunt ad alterum latus sinistrum altaris, eadem ratione, & manserunt omnes inclinati summa cum reverentia, donec Dominus, postquam accessisset ad Altare, seque aliquantum inclinavisset, conversus ad totam illam cœlestem Curiam, cum insolita Majestate, tanquam DEUS & Homo, Rex & Dominus omnium creaturarum, ipsis impertitus fuisset suam sanctâ

benedictionem, cujus etiam fuit particeps paupercula mea anima. Eâ verò finitâ, insonuit talis musica illorum Angelicorû Spirituum, ut nullâ valeat lingua eloqui, quantum ibi anima senserit bonorum ac suavitatis. Mirabatur tamen & stupebat ac verecundabatur, se adesse tam stupendis rebus, & versari in cœtu adeò gravi & cœlesti, ut plena solatio ac bonis, quæ illâ invitabant ad nunquam inde abundum, si posset, intueretur sanctos Angelos, qui eam illuc deduxerunt, ac circumdabant, attendens, vellente ipsam abducere, an verò magis illi appropinquare, ut ab ijs tecta, posset melius sustinere suam confusio-nem. Datâ benedictione à Domino, omnes surrexerunt, & Dominus discessit, atque ego fui ab Angelis reducta ad locum mei exilij.

§. II.

ALIAS, inter orandum, consexi gloriosum Patrem sanctum Augustinû, vestitum habitu suæ Religionis, vultu gravi ac splendido. Et quia illum nunquam videram, habui me neglectim, sicut soleo, non curando id multum. Alio die, iterum se mihi eodem modo spectandum exhibuit, atque tunc attendi aliquantò ampliùs, quàm primâ vice; nihilominus tamen me abstraxi, quia illis diebus eram nonnihil timida. Sed gloriosus Sanctus cognoscens meum timorem ac imbecillitatem, dissimulanter se gessit, reliquitque me eo tempore. Redijt autem tertio, similiter exhibens vultum splendidiorem, & gloriosiore; habuitque vestem distinctam stellis, quæ coruscabant quadam luce promicante, ut videbatur ex ipsiusmet corpore. Sicut sum intuita exteriora, & corpus gloriosi Sancti; ita vidi interiora, & cor, quod erat plenum claritate & maximâ luce, totumque accensum & ardens amore DEI. Tum conjeci in ipsum oculos, jam absq; timore, vel dubio, quin imò cum magno solatio, & gaudio, ac incepi illum instantissimè obsecrare, ut mihi à Domino impetraret sanctam ipsius gratiam, pro exequenda in omnibus ac per omnia

omnia sanctissima ejus voluntate, & rogavi ipsum, ut oraret etiam pro sua Religione, & pro nonnullis ex ea speciatim, constitutis in majori necessitate. Dixit, se id facturum, & nullo præterea mihi dicto verbo, fuit quasi abreptus, oculis erectis ad cælum, manibusq; ab invicem disjunctis, cum magna devotione. Ego sum

passa ecstasim, aspiciendo illum toto tempore, quò ibi mansit, quòdque non erat tam breve, quàm mihi visum est, quia apparebat instar Seraphini inflammatus, & flagrans amore DEI, atque exinde mea anima fuit repleta affectu, & amore erga istum Gloriosum sanctum.

✠

CAPUT XIII.

Quomodo illi DEUS miris modis manifestaverit

Eminentiam, Sanctitatem & Gloriam S. Patris Nostri Ignatij, & quid ei Gloriosus S. Dominicus de ipso dixit, deque Societate JESU.

Frequentius invisentes Venerabilem Marinam Sancti, quorum ipsi DEUS prerogativas miris modis manifestavit, fuerunt Fundatores sacrum Religionum. Quamvis autem Sanctus Pater Noster Ignatius non sit alijs antiquior, exordiemur à revelationibus illum concernentibus, quia alioquin non possent intelligi, que spectant ad ceteros; præsupposito eo, quod est dictum in capite octavo Libri primi, ac deinceps passim, dum recenserentur alia mysteria.

§. I.

Cùm hic Sanctus Patriarcha fuerit specialiter addictus sanctissimo nomini JESU, ab eoque appellaverit suam Religionem, assumpto ipso pro Capite ac Duce suorum Fideliorum, ut idem gloriosum Nomen per universum orbem portarent coram fidelibus & infidelibus, hanc ipsius singularem inter reliquos sanctos prerogativam DEUS sua famule manifestavit, exhibendo illam in mystica quadam pompa innumerabilium Angelorum & Sanctorum, celebrantium Festum Sanctissimi Sacramenti, eo modo, qui suo loco est expositus. Id ipsum patebit ex alijs visionibus, quas illa sic refert.

Quodam die manè agens cum Domino, vidi, ait, Gloriosum Patrem Sanctum

Ignatiū, non ita, sicut ipsum videre soleo, nimirum in vestibus, quales ordinariè gerunt ipsius Religiosi, sed more Sacerdotali indutum, sacrâ epomide supernè plicata, quali utuntur Sacerdotes, dum ferunt Sanctissimum Sacramentum, quæ tota erat repleta multis nominibus JESU, efformatis Phrygio opere ex auro, tam pretioso ac lucido, ut unumquodque nomen videretur esse lucidissimum ac splendidissimum Sol, & singula erant incincta circulo, circumdato multis radijs, coruscantibus instar solarium radiorum. Tenebat Sanctus in suis manibus sacram Hostiam, & ego modò illam videbam, qualis aliàs apparet, modò existentem in ipsa sacramentali Puerulum, quem species sacramentales tegebant instar veli. Cùm vidissem hoc tam novo modo sanctum Patriarcham, abstraheram me, quemadmodum consuevi facere, ac avertebam oculos ab eo spectaculo, & cogitabam, quidnam id posset esse? Gloriosus Sanctus quamvis videret, ac penetraret, quid ageretur in meo corde, tacebat, ac gerebat se dissimulenter, non cogens me multùm ad se aspiciendum, imò recedebat modicum, donec Dominus, uti solet, me liberaret ab illo timore, ac pudore, disponderetque, ut possem videre mysterium, quod mihi proposuerat ostendere. Paulo post, cum me jam Dominus disposuisset, denuò Sanctus

Pater